

Espera á un rendit galant,
 á qui cada nit somnia....
 y al qual l' ànima daria?...
 ¡Ay! lector, no corris tant;
 surt á veure ¡qui ho diria?
 'las flors qu' están esclatant.

HE

De dijous á dijous

RESTÉM tranquils!... Encara tenim héroes, y no ho sabíam.

A Espanya som aixís; lo mateix qu' aquells nevots del capitá Grant de la sarsuela, que no sabíam que 'l doctor Mirabel fos un sabi, y ho van ignorar fins que l' inglés els ho va dir.

Ho han tingut d' assegurar un general y un ministre y encare á n' aquest lo van tenir d' avisar, perque ni menos se 'n havia adonat de que 'l diputat López-Mora 'l punxava y ell ni menos treya sanch.

Y es que tan mateix lo ministre de la guerra, com lo general Primo de Rivera, son de pasta d' héroe... y fins ara no 'ns en hem adonat.

Fins avuy estavan classificats com de «pasta d' agnus» l' un y l' altre, y uns quants generals mes, d' els que s' arrossegan per lo Madrit dels nostres pecats, pero fou un erro dels que 'n fan la tría. Ells mateixos ho han dit ben clar y net: ¡mireu las creus qu' enfloca els pits de las casacas dels nostres guerrers, y si las podeu contar... ¡que no podreu de tantas com n' hi han d' escampadas! sabreu la nombra dels nostres héroes.

Pero de primer, ab lo poeta, conteu quantas estrelles té en son mantell, nit estrellada...

Un altre de las cosas que may s' havían vist; ja ho deya la vella, no hi ha com viurer! es lo fer passar lleys de «matute» y tan gran honra, n' era reservada per en Maura, aquet gran escarnidor d' en Cánovas del Castillo, que no 's morirá pas d' un enfit de legalitat.

«El Liberal» de Madrit, fent de burot voluntari, ¡hi há aficions per tot! y lo diputat Alvarado, denunciant á la Nacional Representació, que la «Gaceta» publicava una ley, qu' encara no l' havían aprobada 'ls cossos legisladors, perpetrant aixís lo govern una infracció á la Constitució y una grossa falta de respecte á las Cámaras, han fet avinentas las responsabilitats d' aquest govern... y ab tota la frescura del mon, qu' aquí 'n dihém «barra», veyent que 'l «xanxullo» no passa, diu lo Senyor president, qu' es un erro de l' oficina, que perdoneu; que ja no hi tornarán més.

Y aquí 'l quiento s' ha acabat; á la porta ni há un fus.

Tots contents y enganyats... fins á probar que 'n passi un altre.

A l' ordre del dia del Congrés dels Diputats, hi entra un escandol diari y aquest colp, no podia fal·lir.

Aquell que 's guanya la vida adobant las campanetas que trenca en Romero Robledo, tindria de plegar lo ram, ara su ara qu' hem de protegir als treballadors madrilenyos. ¡Ja no s' en recordan qu' aixís ho tenim convingút.

Darrerament n' es lo nostre Rusiñol aquell au-cell que just piula com un pardal cap al tart... qui 'n protesta de l' obstrució que fan las oposicions no deixant passar un projecte de ley, sobres la rebaixa dels drets dels carbóns.

Aquest au-cell catalanista, no mes refila un xich jey, no pensin gayre! quant se tracta d' afavorir interessos particulars de quatre potentats «fabricants» d' aquí, bo y fent de tercer de n' Maura.

Quan s' apuja 'l pá, la carn, lo bacallá ó las monjetas, no sap que dir's hi; ¡ben segur qu' ell no en menja! y quant las feynas s' aturan y son llen-sats al carrer milers de treballadors que no tenen

ahont anars' á guanyar l' aliment de cada día, sols se l' hi acuden rancis projectes y mesquinas sotitlesas que lluny de produhir els necessaris efectes envers las multitudes famolencas, son safatas per amillorar els rendiments de la gent ja prou adinerada.

Per aixó y per més rahóns just ell parla, ja crida en Lletjet y s' arma la tavola del dia, ajudada aquesta vegada pels diputats republicans, que no 's poden mirar com lo poble 's mor de gana, sens protesta.

La majoria, aquella dels «llussos» que no mes saben dir «si» y «no», per falta de rahóns, pica á las taulas com xicots pe 'ls fasos de la setmana santa, arrivant al punt un tal Navarro Ramirez, já casa seva l' deuben coneixer! d' estrellar son «pupitre» de tan fort com hi pica, ab ánimos d' ofegar la veu dels republicans, quan tractan dels drets del poble per la vida.

¡Sort de 'n Maura, quan per acabar rahóns, diu que l' opinió judicará!

Corrent y depressa ha tornat de Madrit, lo gobernador Don Carlos González Rothwos, que no pot fer cap viatge ab platxeria... perque encara no 'ns deixa estar sols, los seus substituets ja 'n fan quisquna etzaguellada, com es ara aquella de privar la revista «Patria nueva» al Gran-Via.

No 'n parlém de mals vells.

La nova certa qu' ns ha portat lo gobernador, es la de la visita qu' ens farà per primers del Abril proper lo Rey d' Espanya, qu' ens vol de mostrar als cataláns l' amor y carinyo qu' ens enmena.

Per mostrarlosi bona correspondencia á n' ell, á n' en Mossen Maura y á n' en Polavieja, que l' acompanyarán, s' han comensat á gastar milers de duros ab l' ornamentació del Palau Reyal del Parch, que tenintne temps sobrer per aranjarl' com fou projectat, ara la acabarán á colps de puny y empentas.

No hi ha remey; som sempre lo mateix y no 'n curarém may.

Lo qu' es de veurer, y d' aquí la gran espectació que 'n mou lo succés, n' es la forma y manera com se las compondrá lo nostre Ajuntament, republicá en sa majoria per rebre com se mereix y volen els monárquichs al jefe del Estat qu' ens vé á veurer, representat en la persona reyal de Alfonso XIII.

Ja han tingut conxorxa en Lerroux, en Junoy y en Salmerón, per mostrar en aquest cas, plena fé de vida; prou s' ha tractat de «meetings» xichs y grans... després vindrán els acomòdos, y á veurer... á veurer.

Els catalanistas amansits, ab l' héroe Polavieja al davant, no 'n tenim cap dupte; doblegarán las esquenas vincladisas y cassarán «ous ferrats» per penjarlos en sas casacas, y las creus qu' ostenten després, com las del remat de moltóns, voldrán dir que son venuts.

Finalment 's tracta de dar compensacions á Catalunya, concedintli lo Port-franch y la zona neutral, obsesió constant dels nostres prohoms del diner.

Mes aquí 'l problema:

¿Ho donarán avants del viatge?

¿Será després? Qui visca ho veurá.

En tots dos cassos, es de plorar que 's necessitin tals visitas per conseguir lo que n' es de ley y justicia, ó per tenir' ho de caritat sino 'ns pertoca.

Mes som á la Espanya y ja está dit... terra d' héroes y prou.

CALIXTE PÍ Y XARAU.

LA VUYTADA

Avuy que simbolisém fins las més petitas cosas, puig veyém símbols en tot desde qué 'ls cébs s' imponan ab sas excentricitats ridículas, sense solta, lo simbolism s' ha fet duenyo y senyor d' una colla de circumstancias fatals per' arrodonir la gloria de sa influencia constant entre aqueixa pila d' ollas per quins la vida real es un somni ó cosa tonta y fan prevaleixe 'l séu fanatisme armant camorra al teatro, en lo carré, al café, á ca 'l llímpia-botas y á tot arréu, pretenén fer encendre als que 'ls escoltan que 'l símbol es realitat, y lo real, una embrolla.

*
**

Lo teatre Mæterlink, per exemple, segons contan 'ls apóstols enegats de *L' Intrusa* y de *la Moína*, (que no es *vanna*, puig no en vá es *mona* la primera obra que 'ns vá donar la Leblanc — milló actriu, que guapa dona —) es lo símbol misteriós de la dramática nova que perque no está á l' alcans de la major part, es bona: ja que si s' entengués bé no fóra símbol, ni cosa que respongués poch, ni molt, á n' el propósit que portan aquets Luterós del art dramátich, Savonarolas d' una religió teatral que dóna, més que goig, nyonya

Aquí, en la nostra ciutat, ahont ningú está per cosas, fora de lo pòsitiu no m' hi vinguin ab caberías de geroglífichs ideals que exigeixen una forsa tal de compenetració capassa de fer la rosea á qualsevol que se 'n vá á teatro á passar la estona per contemplar fets humans

de la vida qu' ens enrotlla sense la necessitat de preguntá al de la vora que significa 'l que diu l' actor ó l' actriu qu' ascolta.

Las obras de 'n Mæterlink fan l' efecte de las obras que presentan certs pintors de la modernista escola empastadas ab colors blaus y grochs tots en confosa barreja, sens' limitar distancias volguent per forsa que l' espectador, ell sol, prengui midas donant voltas á la seva comprensió, per trová 'l mérit ó gloria d' aquell quadro misteriós que hauria d' ostentar sóta un lletrero que dignés:

—Significa aixó.... tal cosa.

Per' xó 'l teatro Mæterlink, (lo qu' es aquí á Barcelona) no passarà may de ser un rebost de casa pobra ahont s' hi trovan no més fórchs de cebas y quatre ollas.

*
**

Lo qu' es símbol verdader á dintre de Barcelona del maffeisme en que 's viu com en plé fondo dels Bórgias ó d' Enrich octau, ó de Margarita de Borgonya, va ser lo sagnant succés en nostre carré d' Arolas, que vé á sé al rovell del ou del casco antich y en un' hora que á la Rambla passejant s' hi véu centas de personas que surten á doná 'l vol ab la confiança més lógica creguts de qu' es la ciutat de las segonas d' Europa. ¡Aixó si, vatúanell, que simbolisa de sobras la bondat (?) dels resultats caciquistas que en mal' hora imperavan ans arréu valentse de certas forsas (de forsa bruta evident) per' alcansar las victorias electorals d' algun temps que ja han passat á la Historia!

¡Aixó si que, fatalment, es un símbol que recorda lo grau de degradació en que viviam llavoras mercés á la ambició vil d' aquells amos de las pomas!

¡Entregats nostres cacichs á criminals sense solta que feyan guanyá el·leccions perdonant vidas y honras! ...

Per sort, la premsa formal ha fet ressoná ab véu forta la protesta general de las classes socials totas pera que acabi d' un cop aqueix vil estat de cosas, que arrendat tenia 'l camp de la política xórea pera medrá ab lo punyal, revolver ó bé pistola, y cassarse ab instints fers entremitj de las personas, com si la ciutat sigués pera la nostra vergonya un desert ó selva ó bosch poblat no més de bestiotas!

¡Aixó si qu' es símbol just de qu' estém, á Barcelona, á cent y mil lleguas lluny de lo que 'n dihém á tot hora nova civilisació qu' en lloch d' honrarne, deshonra!

*
**

Y tornant á lo dels símbols teatrals, acabarem per citar á n' en Salvini, símbol acabat complet, d' escolas declamatorias que anavan bé en aquells temps tan gloriosos pe 'l seu pare, pró qu' are no fan 'l pés perque han ben cambiat 'ls gustos, las tendencias y la gent. Si la escola modernista de la Leblanc 'ns deix' frets, la escola antiga Italiana de 'n Salvini no 'ns mou gens ó mes ben dit, no 'ns escalfa, no 'ns fa l' efecte, talment. Es que aquí, parlant en plata, no mes l' art just compreném; no volen las mitjas tintas, ni exageracions, ni extréms.

PEPET D L CARRIL

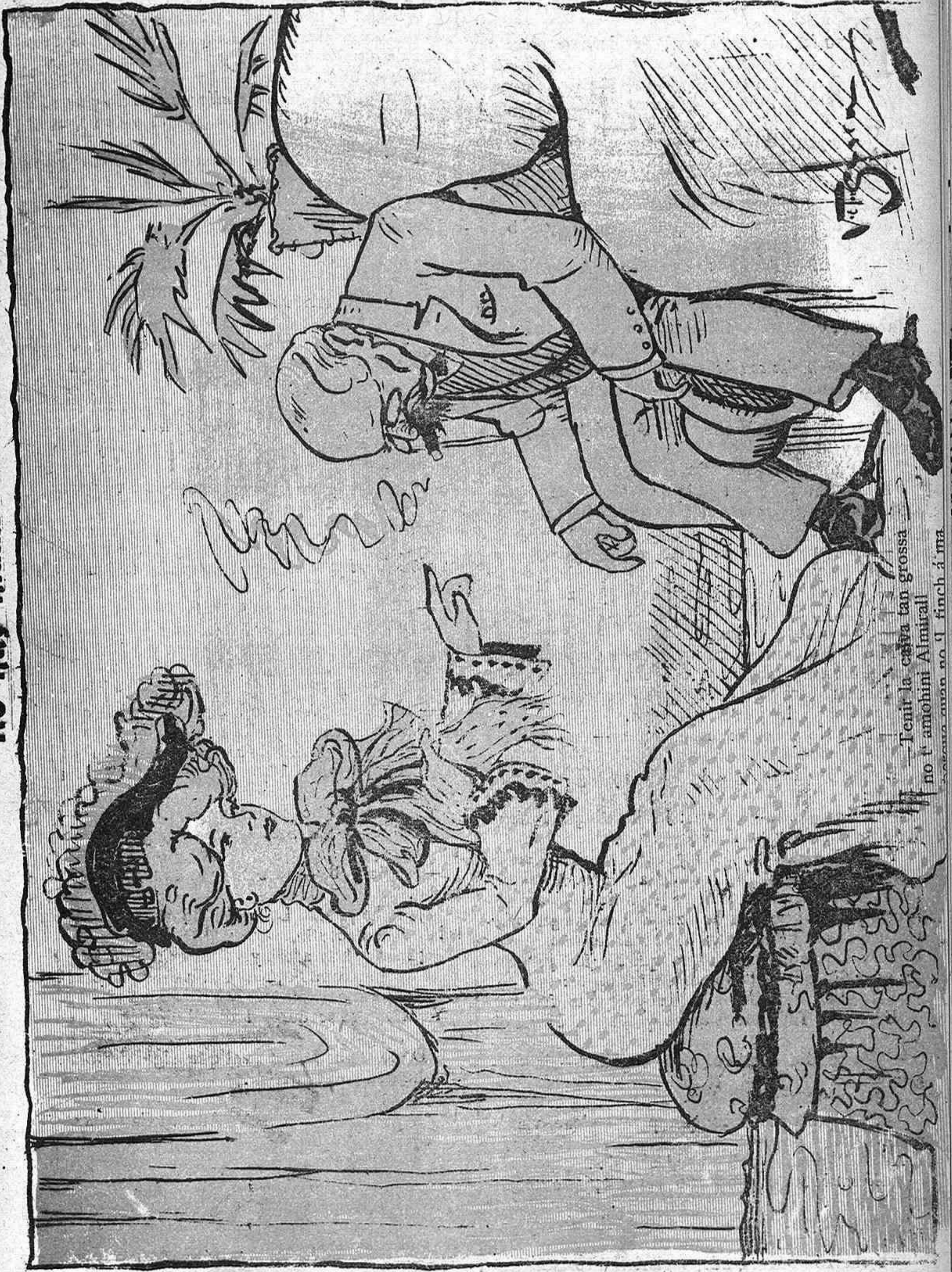
Primavera

Monas y galls per las Pasquas,
las castanyas per Tots-Sants,
y al neixe la Primavera
ab las flors venen los grans.

Carat

No hay mal...

Tenir la calva tan grossa
no t'amehina Almirall
Secura quan no 'l finch á ma

Un "valent"

DEU fer dos anys que, verificantse eleccions pera regidors, vaig tenir lo bon desitj ó la vanitat, ó tal volta abduas cosas, de presentarme candidat. Apenas lo meu nom va ferse públich pe 'ls cartels que vaig fer ficar á las cantonadas, virgué un home á casa y va demanar per mi. La *raspa* me 'l feu entrar al despaig y aparequé devant meu un tipo tot estrany y estrafalari. Portava pan y toros y un barret fort al cap (naturalment) colcat de gayrell y duya el coll embolicat ab un mocador com si estés encostipat.

—Bon día—'m digué: es vostè D. Antoni Cantallops?

—*Ecco*—Vaig contestarli admirat de la visita y donantli, ó mes ben dit *deixantli* una cadira pera que 's sentés.

—Vostè no 'm coneix—digué mirantme ficsament.

—No tinch aqueix honor—vareig fer jo tremolant.

Donchs á mi 'm diuhen en *Foradapanxas*; tinch vint anys d' *ofici*...

—¡D' ofici! ¿Y quin ofici es lo vostre?

El va guinyar l' uil ab lo qual no se qué 'm volgué dir y traguentse una cosa de las butxacas continuá:

—Ab aqueixa navaja...

—Us afeyteu.

—No; pro ja n' he *afeytat* mes de quinze.

—¡Ab! Ja. Sou barber.

—Lo que soch un *guapo*.

Me 'l vaig mirar extranyat del salat calificatiu qu' el mateix s' aplicava, creguent haverme ficsat malament quan havia entrat, pro com mes lo contemplava mes lletj se m' apareixia.

—¡Pse! No aneu del tot malament—vaig dirli per condescendencia.

El me clavá una mirada terrible y digué mal humorat:

—Aném á lo que importa. Jo he vingut á oferirli 'ls meus serveys y 'ls de la navaja.

Y diguent aixó m' ensenyava la terrible arma, quina falla lluhenta brillava devant meu. A las horas vaig compendre 'l sinistre significat de sas paraulas y pensant en los quinze qu' havían sigut *afeytats*, segóns sa frase, vaig comensar á rascarme la barba y á tremolar per por de que no fos jo 'l qui *fes setze*. El que se 'n va adonar me digué:

—No s' espanti lo que jo li vuy fer es un favor.

¡Un favor! Tal volta 's creya qu' estava cansat de viure.

—¿Vostè diu que vol esser regidor?—me preguntà.

—Si.

—Y ab quins medis compta pera eixirne victoriós.

Ab ma honradesa, ab mos ideals, ab...

—*Ab such*. Si no compta ab res mes, ja se 'n pot apar a jeure.

Y vegent que jo me 'l mirava ab extranyesa, afegí:

—Y si aixó no li agrada, vagissens á passeig qu' al menos agafará gana.

—Hi hagué una curta pausa.

—Si vol, puch protegirlo.

—Vos...

—Si; jo. L' home es l' animal que necessita mes de la sociabilitat. Si vostè vol sortir elegit te de recorre á mi per forsa. Jo ja 'n conech la prima d' aqueixas cosas.

Va treurers la petaca y *allargantme* un cigarro de paper qu' á la quènta devia esser massa curt, continuá:

Ab unas eleccions vaig comensar á ferme home. Era un trinxarayre mes brut que las calsetas d' una criatura y gracias als meus *meritosos travalls*, vaig obtenir influencia y un empleo de burot.

—Y en sou encare.

—Encare. A mi no m' agrada mudar d' ofici.

En actiu sols vaig serne uns quants mesos. Are ja he passat á la *reserva*.

—¡Com!...

—Vull dir que sols me cuydo de cobrar la paga.

També per altres serveys he adquirit un altre empleo: soch inspector de policia.

—Pro suposo que també haureu passat á la reserva.

—Justa. No m' agrada aqueix ofici. Lo únich qu' exerceixo es de matón en un café concert y d' arcalde de barri. Ab aixó estich en lo meu centre. Son dos ocupacions tan iguals que sols se diterencian en una sola cosa.

—¿En què?

—Que 'n lo primer cas devegadas envío gent á l' *altre barri* y en lo segón no puch fer' ho ni 'm convindria.

—¿Y no heu estat may á la presó?

—Devegadas. Pro jo 'n dich anar á la torra. Estich rodejat de comoditats y al cap y á la fi descanso unas quantas setmanas.

—Y la justicia?

—¡La justicia! Aquí no hi ha mes justicia qu' aixó —y 'm tornà á ensenyar la seva terrible navaja de catorze molas (com lo *sommier* del meu lli).— Aqueixa es la justicia que li donará la victoria, si vol aprofitarla.

Y m mirá ab actitud interrogant.

—Us la podeu ben quedar—vaig dirli ab veu ferma.

—Pensishi be—me contestá—avants de renunciarhi.

—Ji hi he pensat. La meva honradesa 'm prohibeix que ho accepti.

—¡La seva honradesa y vol esser regidor! Si es tan pur com diu, creguim no surti de casa qu' 'l mon está plé de pillos.

Y aixecantse se despedí de mi diguentme en to burleta.

—De tots modos, mes val que sigui derrotat. La seva honradesa perillarí...

ANTONI CANTALLOPS

A una vehina (¡Vesten Antón...!)

— Fa deu anys que 'l seu marit
va fer l' ultima ganyota,
y al principi la xicota
vivía ab bastant neguit.
Plorava de nit y día,
pro de nit principalment,
anyorant continuament
la marital companyia.
Deu del cell jo 'm moriré,
exclamava á cada instant,
una soletat semblant
resistirla no podré.
No podré Deu de bondat,
son amor era ma vida,
en va lo meu cor 'l erida
mes sols trova soletat.
Y 'm matará 'l desconsol
mes fins que mori, 'l nom seu,
mantindrè pur com la neu
brillant com la llum del sol!
Parlant per aquest istil
al principi s' exclamava

y sos ulls bonichs regava
ab un plor casi infantil.
Era inutil que ningú
intentés calmar sos planys,
ni els coneguts, ni els estranys
feyan res, sols ó en comú.
Mes com ab lo temps tot passa
perque tot es passatjé,
el temps va calmar també
los plors d' ella ab molta trassa.
Va calmar lo seu doló,
son neguit, son desconsol,
y avuy ja ha deixat 'l dol
olvidat en un recó.
S' ha conformat ab sa sort
y ara per varios motius
ja 's recorda mes de 'ls vins
que no pas del marit mort.
Lo seu cor mitj ensopit
ja 's desvetlla altra vegada
y ab furia desenfrenada
palpita de dia y nit.

Lo seu rostre groch de cera
ja torna á tindre color,
l' alenada del amor
altre cop son cor altera.
Los seus ulls tan aygualits
tornan á brillá ab dolsura
y la llum en élls fulgura
sense sombras ni neguits.
S' ompolayna ab molta sal,
gronxa lo seu cos ab ayre
y á fé de tranquil versayre...
¡Deu me 'n guard de pensar mal!
Tot es significatiu
y 'm sembla que sens tardá
lo nom del mort canviarà
per un altre d' algun viu.
Tot es fictici en el mon;
plors ab morts son tristas salvas;
vesten Tón cap á fer malvas
que 'l que queda ja 's compon!
EMILI REIMBAU PLANAS.

Estirabots epigramáticos

— La meva xicota es
com una estrella d' hermosa.

— M' alegro de sabé, amich,
qu' es com una ta xicota.

— Sempre la trovo fent mitja
quan visito á la Tomasa.

— En cambi, quan jo la trovo
sempre 'm fa *m tja...*, rialla.

— Tinch una nena tan mona
qu' encanta 'l véurela sols.

— Donchs jo tinch una sibeca
qu' *en-canta* mes de cançons! ..

A. RIBAS LL.

UN PLET

Fins á dalt del monastir
sé que vas pujar descalsa,
que pregavas ab fervor
á la Verge soberana,
pera que jo 'm declarés
y anés á trová 'ls teus pares,
y ens tiressin trona avall
per casans aquesta Pascua

Jo ja hi promés á un San Crist
desde 'l fons de la meva ánima,
que li resaré oracions
cada jorn dematí y tarde,
y fins n' iré á confessar;
si ell me concedeix la gracia
de separarte de mi.
catorze ó quinze jornadas.

Ara la cosa está en plet
esperém fallin la causa;
y si veig entre poch temps
que preparas l' equipa je,
per marxá y no torná mes,
de goig menjaré un pollastre.

PEPET DE VILAFRANCA

UNA LLAGRIMA

(A la virtuosa y simpática senyoreta, Pepita Fortó)

La llágrima que plorarne
vas, al donarme 'n l' adieu:
en mon cor va penetrarne,
com benedició de Deu.

Y are en la ausencia malehida,
y en las horas de torment;
¡Balsam n' es á ma ferida,
consol al meu sufriment!

ANTOLÍ B. RIBOT.

CATARRELLAS

Obra la boqueta, nena,
veyám si 'm mossegarás?
— Ca, ca; si l' obro, la bado
y are... *no val á badar!*

Si no 't deixas fé un petó
Catarina, á la ma dreta,
me veuré obligat á ferne
dos ó tres á la Ma...rieta.

Quan vaig veuret al balcó
vaig creuret dona, pro, feta;
are veig que... ¡psel... ja ets dona,
pro, ni *feia* ni *profeta*.

L' altre dia á la xicota
li vaig di ab pocas rahóns:
ja que veig qu' un burot sempre
va seguinte á tots cantóns,
ans de pagar, jo, *dreis* d' altre
vull *trençar...* las relacions.

J. MONTABLIZ

BOLVAS

Quan de fosca nuvolada
ascolto lo fons retró;
¡ab la llum dels llampechs jo veig ta
tremolar dins lo meu cor! (imatje

Quan contemplo ta boqueta
junt á ton rostre diví:
m' en faig l' il-lusió, nineta;
que ab tú veig un serafi.

Quan ab els teus llabis d' or
uneixo mos pensaments:
sento dos besos ardents,
bellugarse dins mon cor.

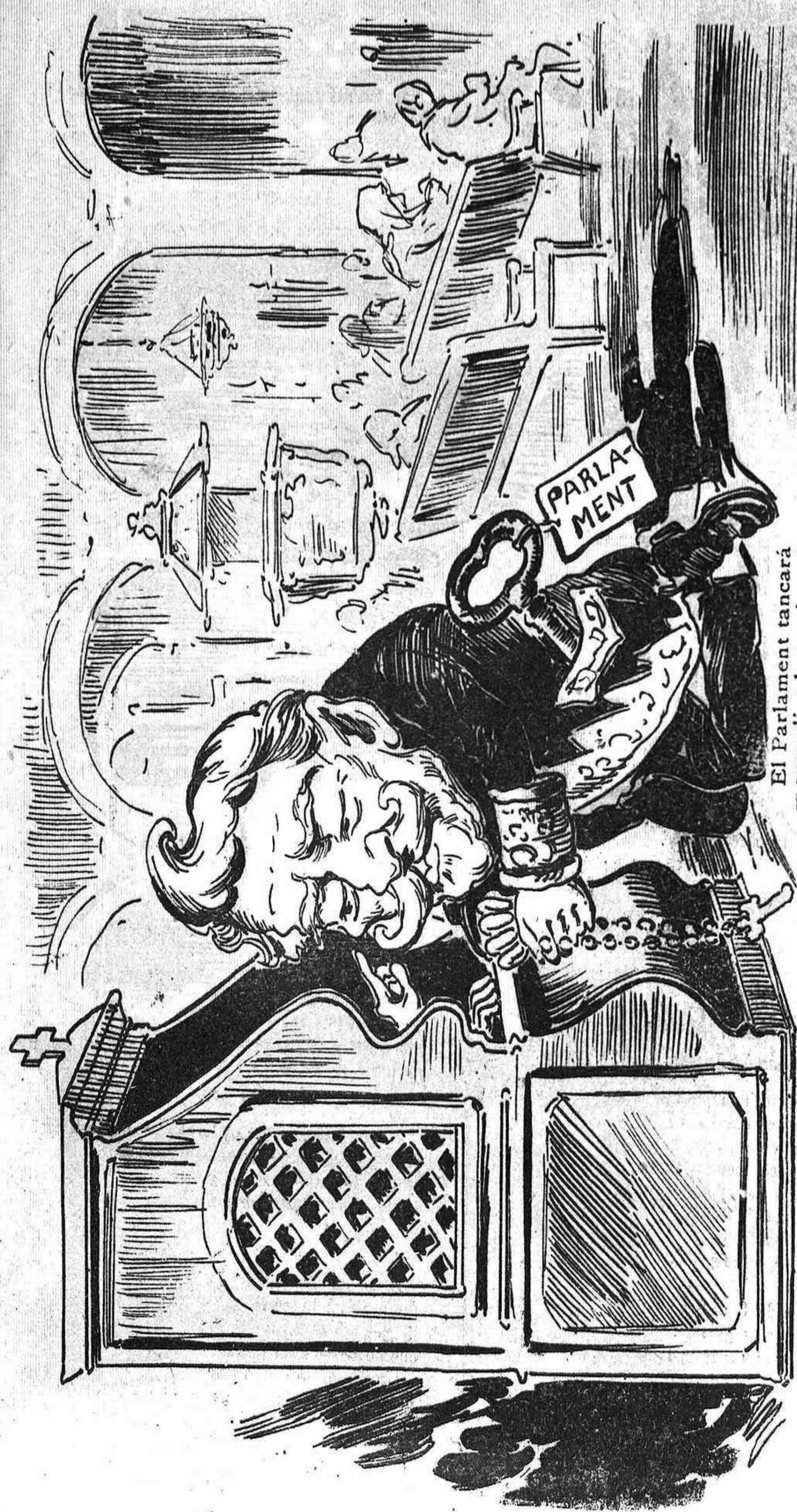
ANTOLÍ B. RIBOT

—¡Recoles, señor Gutierrez! ¿Es que güel-
ven de ir á la escuela los municipales?
—No, Ruía. Es que en Mayo va á venir un
gran forastero y el alcalde mus hace aprender
su lengua pa entendernos.

—Sense feyna y sense pá y mentrés tant
aquestos del Ajuntament fent pressupostos
per organisar grans festas.

El Parlament tancarà
y complint la penitencia
en *Maula* 's confesará
dels molts pecats que rindrá
clavats á la conciencia.

LICEO

Están fixadas las llistas del *elenco* contractat pera la temporada de Pasqua.

La setmana entrant lo publicarem integro y avuy per fer salivera, solament manifestarem que l' ópera de debut será la *Louise* de Charpentier (nova en Espanya) la que ha sigut de grandió exit en París.

NOVETATS

Otello y *La bisbética domata*, obras las dugas de 'n Shakespeare, son las que últimament ha posat en escena lo Sr. Salvini.

En la primera nos demostrá sas grans qualitats artísticas pera lo género trágich; pero ja siga que dit actor comprén al protagonista de distintas maneras com fins are 'ns las havían demostrat altres actors, ja siga també que lo personal de la companyía que porta es molt deficient, hem de manifestar que la interpretació que doná al protagonista no convencé del tot á excepció del quart acte en que arrivá en certs moments á electrizar al públich.

A propósit d' aquest acte. ¿Per qué lo Sr. Salvini suprimeix l' escena de Yago, Cassio y Otello, qu' es la capital de l' obra, ja qu' ella porta tot l' argument?

¿No veu que sense lo descubrimient del *fazoletto* (mocador) lo desenllás de l' obra es impossible?

En *La bisbética* trobém que lo senyor Salvini, carregá d' un modo extraordinari el Petruccio, per lo que no 'ns resultá tant com en altres artistas que l' han precedit en lo mateix personatge.

Pera ahir estava anunciat *La morte civile* y pera avuy *Orestes*.

TIVOLI

Esta y la otra com diuhen en los portals dels cinematógrafos del Paralelo, es lo que pot dirse d' aquest teatro ab *Los dos pilletes*.

Cada día se diu la última en definitiva, pero com que la taronja encare raja, la Empresa la va esprement tots los días y si no m' han de descubrir, los manifestaré qu' encare hi ha *pilletas* fins lo diumenge próxim.

CATALUNYA (ELDORADO)

La *troupe rusa-polaca* ha sigut un bon pretext pera que las funcions s' hagin vist mes animadas que de costum, per lo que l' Empresa ha fet molt santament en procurar una *reconferma* la qu' acabará diumenge próxim.

Pera avuy está anunciat l' estreno de la sarsuela *La perla negra* original la lletra del Sr. Fiacro Irayzoz y la música del mestre Torregrosa.

GRAN-VIA

Cap novetat hi ha hagut y lo que hi ha en porta, es lo fi de la present temporada per diumenge próxim pera reinagurarse en lo primer dissapte de Mars ab altra companyía de sarsuela (género chico) que dirigida per lo Sr. Palacios, en forman part varis y reputats artistas.

UN CÓMICH RETIRAT

REFILONS

Al bon amich JOSEPH BADÍA Y SOLER

Jo no hi crech en 'questas cosas
que fan corre quatre gats,
no ho puch creure que m' enganyis
y 't burlis dels meus afanys.

Si fos cert que m' enganyessis,
si 'l teu amor sigués fals,
te veuria mes festosa,
mes amable, més formal.

Deya un día Sant Sevé
dormint sota un garrofé:
—L' home qu' ha perdut la fé
es que hi veu massa.

Parlant ab tas amigas, bella Paula,
m' han dit que vols deixarme punta-en blanch;
si á cap portas 'l plan, per mi no ho sento,
¡lo metje y la farmacia hi perderán!

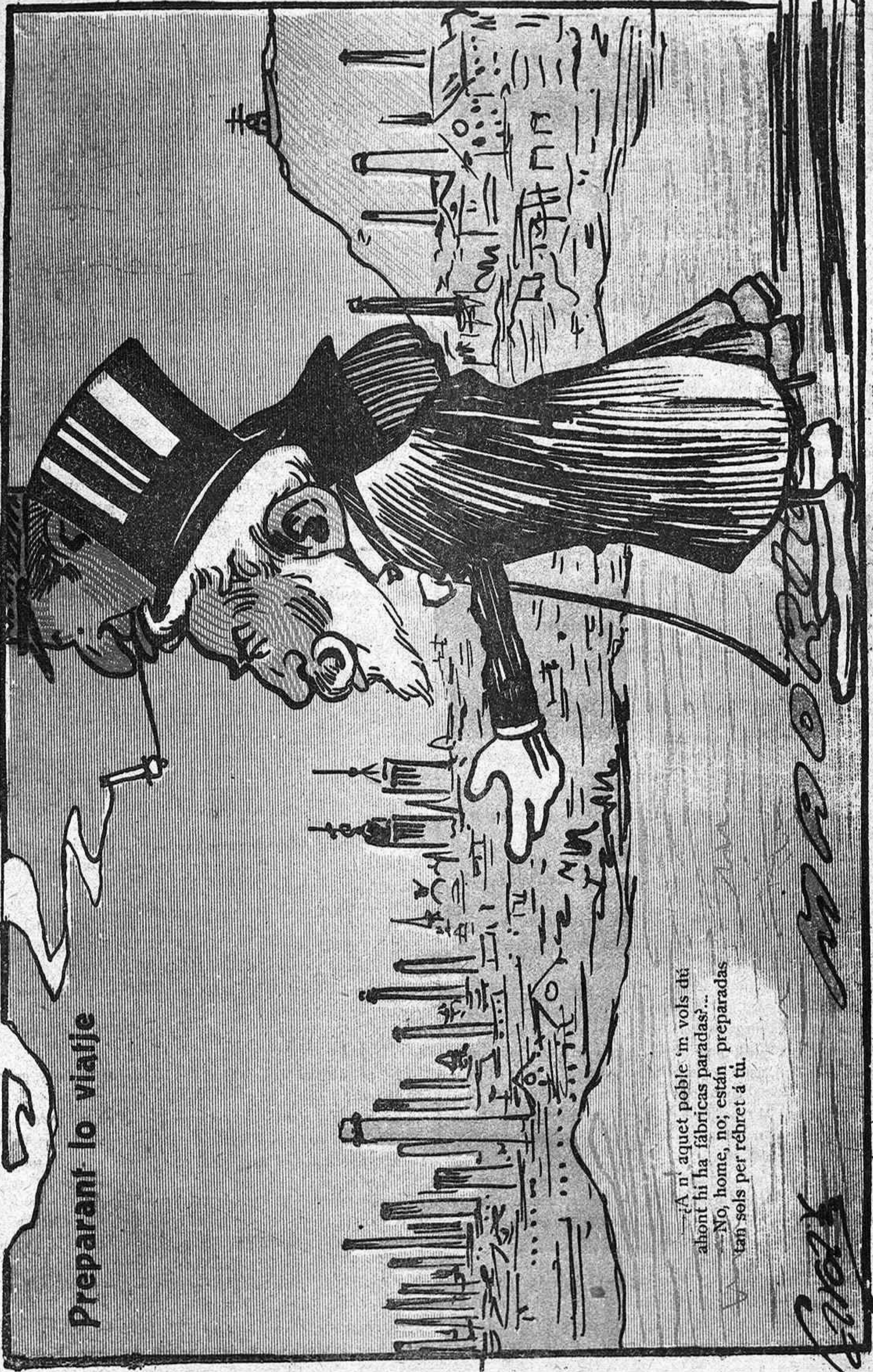
La vida es un camí gran
per ahont tots aném passant,
uns á peu y altres pujant
dessorre 'ls tontos.

—¿Qué 't pensas que no ho sé que no m' estimas?
si m' 'guessis estimat com tu pregonas
al dirte jo malvat, perdut y neci
m' haurías contestat ab una *morma*.

¿Dius que m' estimas? Ja ho crech,
pro noya, ab la teoría
hi soch tan curt y tan llech
que no arrivo á mitjanía.

Un consell te vull donar
y es que varihis la táctica:
si amor me vols demostrar,
¡agafaho per la part práctica!

BALDOMERO BONET

Preparant lo viajje

—¿A n' aquet poble 'm vols dié
abont hi ha fábricas paradas?...

—No, home, no; están preparadas
tañ sels per rébret á tú.

Gervás

«Aunque aquellos cafres, *Nelos de double*, vuelvan al Granvía mil veces á ahullar, creyéndose en Askaria hallarse tal vez, ni Alicia, ni Elvira nos podrán negar, por mucha que sea su gran *sans facon*, que con un auriga de tan mal jaez y un pintor tan falso como *aquel Toison* por sucia familia llamen la atención.»

Aquesta es la copla que dedica *El Diluvio* al escándol que promogueren los carcundas fa algunas nits en lo teatro Granvía.

La copla, com á versificació, es dolentota, pero com á lliíss no té desperdici.

Nosaltres no som amichs de molestar á ningú ni de ficarnos en vidas privadas, com fan las bogaderas y molts paperots que 's titulan periódichs, y, per lo tant, hem de dir ab franquesa que las alusions que 's fan en *Patria Nueva* no son del nostre agrado; pero també hem de dir que creyém indispensable que s' apliqui un sever correctiu als que per sa intemperancia podían causar un verdader día de dol á Barcelona, y que no deixaren de propinar varis sustos á las senyoras qu' hi havia al local, a gunas de las quals, poden sufrirne fatals consequencias, porque 'ls sustos mossegan de traidor.

¡Com volen los *vasalls* de D. Carlos fer simpática la seva causa, si ab los seus fets están demostrantnos cada día 'l poch respecte que tenen á la societat en que viuhem!

¡Actés com los realisats l' altre nit en lo Granvía, acreditan plenament de selvatje á qui 'ls executa!

Alguna vegada 'ns hem ocupat en aquestas columnas de lo fácil qu' era 'l que 'ls fabricants de sabó fessin lo seu *Agost* á costas de la *Pubilla*, destinant al consum l' oli qu' entran sense pago de drets, y qu' hauría de dedicarse á la elaboració de sabóns.

Ara bé, l' Administració municipal, en us d' un dret que, sino las lleys, li ha de reconeixre 'l sentit comú, va reclamar al sabonayre senyor Bonnefoy la entrega d' unas mostas de sabó pera fer certas comprobacions.

Aquest industrial, qui diuhem qu' es molt llarch, va negarse á la entrega; la Delegació d' Hisenda va donar la rahó á l' Administració municipal; pero mes tart, gracias á las influencias posadas en joch, entre las que s' hi comptava l' astut *Pantorilles*, lo Tribunal contenciós administratiu provincial ha donat la rahó á n' al sabonayre, declarant que 'l mateix no havia d' entregar las barras ó la *barra*, porque podía descubrirseli 'l secret de fabricació.

¡Santa ignocencia! Fiquéulooshi lo dit á la boca per veure si mossegan, y diguém, á pesar de tots los fallos beneficiosos als sabonayres, que, qui *oli maneja*, los dits s' en unta.

¡Pobres de nosaltres pecadors!

Després d' haver celebrat degudament Sant Joseph, menjantnos un conillet ab alioli y un pollastret rostit, agafém, per anar á certa banda, un *Brusi* endarrerit y 'ns enterém de que 'l día de Sant Joseph es día de dejuni, y que, per

lo tant, á tots los *infractors* los esperan las calderas d' en Pere Botero.

¡Ja ho veuhem! ¡Tots los que no hem dejunat, tenim lo cástich sobre!

Mes com que ja no hi ha remey, prometém per l' any que vé, si tenim vida y salut, torná á menjar un altre conill ab alioli y un pollastre rostit.

¡Amen!

Está probat hasta la evidencia, que 'l menjar gat no perjudica en lo més minim la economía humana, sino que, per lo contrari, es un aliment tan nutritiu com molts d' altres, y sobre tot, molt més barato, per ser encare pochos los mortals que s' han dedicat á menjar *marruixas*.

Un inglés, qu' estaria tal vegada convensut de la bondat de la carn gatesca, feya temps que 's menjava un parell de gats diariament, y la cosa li anava com una seda; pero l' amo de la casa ahont vivía, tafaner com ell sol y pervers com ell mateix, va adonarse d' aquell contrabando culinari, per las pells y altres desperdici de las bestiolas llensat pe 'l *gatófago* inglés, y rengló seguit va denunciarlo á las autoritats.

Y vetaquí, interrompuda la digestió de l' inglés, porque si las lleys inglesas no prohibeixen lo menjar gat, en cambi no permeten que 's perseguixi als felins, y las autoritats han clavat una forta multa al *gatófago*, condemnantlo además á uns quants mesos de presó.

Terminada aquesta noticia, se 'ns acut una pregunta: ¿Si 'ls nostres fondistas visquessin á Inglaterra se veurían lliures de presó y de semblants multas?

Com que 's diu que la majoria d' ells donan *gat per llebre*.

Lo Gobernador civil ha imposat una multa de 500 pessetas al amo del *Ambigu Barcelonés*, per exhibir en dit establiment, com á *atracción*, á una nena de sis anys que ballava tangos ab des aro propi de la edat.

Al mateix temps lo pare d' aquesta infelís nena ha sigut denunciat al Jutjat corresponent.

¡Home, tóquila, senyor Gobernador!

Després dels pinxos, aquesta classe d' exhibicions, son un dels mals que més desdiuhem de la cultura de la nostra ciutat.

La *Lliga Regionalista*, fent un punt d' home, ha prés acorts serios pera 'l cas de que 'l Rey visiti la nostra ciutat.

Entre ells hi figura la que de que cap *lligat* prengui part en los actes que se celebrin en honor del monarca.

Pero, no obstant, se guardan una poma per la set, y consisteix en que tots los lligats, qu' ocupan cárrechs oficials, s' entenga que al concorre á dits actes, no portan la representació de la Lliga.

No pot donarse una manera més ingénua de nadar y guardar la roba.

Senyors *lligats*: es precis *herrar ó quitar el banco*.

O 's dimiteixen los cárrechs oficials ó no 's vé ab pamplinas, qu' al cap de vall sols serveixen per engatussar á quatre tontos.

Un periódich se lamenta dels modos que gastan los porters de la Casa Gran—especialment los del despaig de l' Alcalde—quan se presenta sollicitant audiencia, algún pobret dels que no gastan levita ni barret de copa.

Creym que, salvo honrosas escepcions, té rahó que li sobra 'l periódich en qüestió.

Y referent á haver enjogat un d' ells á fer p.ny.t.s á un ganader de la provincia de Girona, que volía veure al Alcalde

pera proposarli l' envió de bestiar á Barcelona, fora convenient que se li suministrés una bona purga, pera veure si se li netejava la llengua.

Trovém en un periódich d' América 'l següent succehit:

Un automóvil que caminava molt depressa va entrar en un poble, cridant, ab la bocina, l' atenció d' un home que s' estava al mitj del pas al costat d' un gos.

L' home, al sentir la bocina va apartarse llestament, pero no així 'l gos que fou atrapat pe 'l vehícul, deixantlo aplanat.

Lo conductor va parar al moment l' automóvil y á fi y efecte d' evitar rahóns y de no tenir d' anar, tal vegada, á cops de puny ab aquell home, va dirli:

—Dispenséu, porto molta pressa; pero comprench lo mal qu' hi fet y estich disposat á pagarvos lo gos desseguida.

—¡Oh! ¡oh!...—respongué 'l subjecte.

Lo conductor del vehícul, al sentir aquestas exclamacions, tement que las pretensions d' aquell home serían molt exageradas, sense donarli temps d' acabar va afegir:

—Vaja, no 'ns enfadém; aquí us dono vinticinch duros, y donguém l' assumpto per terminat.

Y sense esperar la resposta, va deixarli la cantitat esmentada á la ma, y posant l' automóvil á tota carrera, prompte se 'l vegé desapareixe entre núvols de pols.

L' home va dirigir una mirada de satisfacció als bitllets qu' acabava de rebre y un' altre al gos aplastat, dihent al mateix temps:

—¡No se pas qui deu ser l' amo d' aquet gos!

Palau de Bellas Arts

Concert organísat per l' Associació Euterpense dels Coros de Clavé

Diumenge passat, al objecte de recullir fondos pera la creació d' una Escola de música popular y pera l' engrandiment de la Biblioteca de la esmentada Associació, va celebrarse un concert d' aquells que demostren la activitat é inteligencia de sos organísadors.

En efecte: En lo programa hi figuravan noms tan celebrats com son la Sra. Huguet, Sra. Dachs, Srta. Ciuró y los senyors Utor y Giralt; y pessas de compositors de casa tan aplaudidas com la *Sinfonia Euterpense*, de Manent; la *Sinfonia sobre motius populars*, de Ribera; *Lo llegat d' en Clavé*, del director d' Euterpe, Sr. Rafart, y varias del insigne fundador dels coros cataláns, aixís com alguns escullits trossos d' ópera.

Los artistas de cant, se portaren com á bons. Aixís es, que la bonica diva D.ª Josefina Huguet, filant sa preciosa veu en un devassall d' armonías lográ entusiasmar á la concurrència, tenint de cantar apart del bolero de l' ópera «*Vísperas Sicilianas*» tres pessas més, entre las que hi figurava l' «*Anyorament*» que interpretá ab gran dolcesa d' expressió; la contralt senyora Dachs, se vegé també obligada á cantar una composició, en calitat de torna, per haver sigut molt aplaudida la pessa qu' executá primerament; la Srta. Ciuró, nova estrella que rumbeja sas gracias en lo cel del art, va tenir igualment de complaure á l' auditori ab un bonich *bis*; y per no variar, lo baix senyor Giralt, va veures obligat á la repetició.

Lo Sr. Utor, una de las primeras atraccions del concert, després d' haver cantat la romansa del epílech de *Mefistófeles* ab la indispensable pessa de deferencia als aplausos del públich

volguent *echar el resto*, com sol dirse cantá 'l tros que diu «*Costas las de Levante, etc.*» de *Marina*, aixecant la veu, y reprenentla per enlayrarla mes al final del quart vers del cantable; pero 'l públich, impacient pera aplaudir, va ofegarli la veu avants de terminar la nota. Repetí 'l fragment, després d' una perfidiosa insistencia del auditori, pero al rependre la veu, va quedarli la nota morta. Veritat es que las repeticions portan moltes vegadas aquets inconvenients, pero, ab tot, s' ha de confessar que 'l Sr. Utor ja no es lo mateix del any passat, quan en lo mateix local y en la mateixa pessa aixecava sa veu fina y plena com lo refilet d' un rossinyol. Aquella veu tan nítida, resulta ara freqüentment entelada y fosca. ¡Quina llástima! Los coros y l' orquesta compliren perfectament son comés. En resúm: una festa digna de la importancia de l' Associació y una magnífica entrada que respongué al objecte que tenia la funció esmentada.

CANTARS

La Manela es tant vistosa,
com la llum en la foscó;
de bon grat m' hi casaria,
si sa mare no 'm fes por....

Al cusirte la corretja,
dalt la escala 'm rodá 'l cap;
sort que tu 't trovavas sota;
y ab tot recristo, ¡quin tap!

Caminant ets tant ayrosa,
que captiyas al engrós;
y al mirarte cara á cara,
no m' espanta tant un os.

Encar que no som promesos,
del tot bons tractos me fas;
bona sort que Deu te dongui,
que á mi no m' agafarás.

Jo conech una xicota,
de fadrina, un florit ram,
y de desde que 's casada,
sols vesteix penjim penjám.

Perqué ab tos ríchs ulls me miris
l' agradarte és mon desvel;
sols desitjo que m' estimis,
y obligarte es mon anhel.

Ay Carmeta ab tants qu' indagan,
per promesa á tot arreu;
y tu que tant te desvetllas,
¡quina pega! ningú 't veu.

BATANER DE MANLLEU

LITOGRAFIA BARCELONESA
SANT RAMÓN, 6. - BARCELONA

Carregà pesada

POOR -
POOR ..

TRANSIGENO

!Ay, Japó, descansa prompte
que 'l ram ja 't pesa un bon xich...
Fins los pesos mes lleugers,
ben aviat causan fatich.

Figueras